Toto pojištění vedeno by bylo účetně úplně odděleně od pojištění normálního. Jeho účastníky byli by všichni notáři, resp. jejich příslušníci, kteří nespadají do pojištění normálního.

Osoby tyto mají nároky:

a) na důchod invalidní (starobní),
b) na důchod vdovský,
c) na důchod sirotčí (vychovávací).

Ad a). Důchod invalidní činí 1000 Kč měsíčně.

Důchod starobní rovná se důchodu invalidnímu i bez průkazu invalidity, dosáhl-li notář, resp. kandidát notářství 70. rok věku včetně a na úřad resignuje.

Ad b). Důchod vdovský činí 500 Kč měsíčně.

Ad c). Důchod sirotčí činí 150 Kč měsíčně pro každé dítě.

Možnost jednonásobného zvýšení nemá místa; naproti tomu dána jest možnost zakoupení zvýšení důchodů složením uhražovacího kapitálu, který u osob, na př. starých 65 let pro každých 1000 Kč důchodu invalidního a 500 Kč důchodu vdovského činí 6017 Kč (za předpokladu, že manželka není mladší 5 let). Pro tento zvýšený důchod platí 2letá karenční doba, ve které by se složený kapitál event. vrátil i s příslušným běžným úrokem.

Pro účastníky pojištění normálního (osoby do 60 let), kteří stanou se invalidními anebo, dosáhnuvše 70 let věku, na svůj úřad resignují, doplní se pro přechodnou dobu jejich invalidní (starobní) důchod na částku 1000 Kč měsíčně.

Úhrada:

Úhrada těchto důchodů stane se jednak měsíčními příspěvky aktivních notářů, kteří nejsou účastni normálního pojištění (osoby starší 60 let).

Příspěvky tyto činí:

pro notáře od 60.—65. roku měsíčně	375 Kč,
pro notáře od 65.—70. roku měsíčně	400 Kč,
pro notáře starší měsíčně	450 Kč.

Z příspěvků těchto vytvoří se fond, který podle pojistně-matematických předpokladů bude vyčerpán během 10 let, načež krytí důchodů bude uhrazováno ze zvláštní přirážky k normálním příspěvkům aktivních notářů, zvláště vypisované. Největší napětí příspěvkové vznikne přibližně v 10.—13. roce trvání pojištění a potrvá 2—3 léta, pak počne rapidně klesati, neboť kádr pojištěnců nebude novými případy rozšiřován, naopak úmrtími bude se dále zmenšovati, až zanikne úplně.

Základní čísla výpočetní posuzována byla podle sčítání lidu z r. 1930, tedy na základě dat nejnovějších, ovšem podle směrnic a průměrů platných pro Všeobecný pensijní ústav v Praze.

Přirozeně, že průměry a základní čísla byla pro naše účely redukována na nejmenší možnou míru s ohledem na docela jiné složení kádru pojištěnců, což platí zejména o invaliditě, která zajisté u našeho stavu oproti jiným povoláním jest a bude i v budoucnu zcela minimální.

Při úpravě výše nároků kladli jsme hlavní důraz na důchod vdovský, jako pro naše poměry nejdůležitější, vzhledem k tomu, že důchod invalidní, poskytovaný V. P. Ú., svojí výší celkem vyhovuje.

Poněvadž nejsou po ruce potřebné zkušenosti, bylo nutno při rozpočtech pojištění pro náš stav zachovati nutnou opatrnost, aby jednotlivé nároky nebyly příliš podhodnoceny, aby v budoucnu neobjevil se trvalý deficit, k jehož vyrovnání bylo by nutno zvýšiti měsíční příspěvky, což při příspěvcích beztak již dosti vysokých by narazilo na velké potíže.

Na druhé straně jest velmi pravděpodobno, ba téměř jisto, že průběh pojištění podle zásad výše uvedených, bude trvale příznivý a tu bude pak možno velmi snadno nároky pojištěnců zvýšiti na příklad zvýšením ročních stoupacích kvot, zvýšením základních nároků, zavedením pohřebného, zavedením stoupacích kvot i pro kandidáty a podobně.

Pokud administrativní stránky se dotýče, vedla by celé pojištění jistě s nepatrným nákladem pražská komora za pomoci peněžního ústavu (Zemské banky, Poštovní spořitelny); spolek byl by spravován zvoleným výborem a podléhal by samozřejmě úřednímu dozoru.

Tato formální ustanovení, jakož i přesná textace stanov, činily by zajisté nejmenších potíží.

Čím dříve samostatné pojištění notářské bude uvedeno v život, tím lépe pro nás, pro všechny jeho příslušníky, a jsme přesvědčeni, že uskutečněním tohoto našeho samostatného pojištění notářského mnohý náš příslušník zbaven bude těžkých starostí o budoucnost svoji i své rodiny, a že se bude moci s radostí dále věnovati svému povolání.

JUDr. OTAKAR HANNA, kandidát notářství, Praha II.:

O obligatornosti veřejných testamentů.

(K zamýšlené reformě německého práva dědického.)

Nový pražský deník „Die Zeit" přinesl ve svém čísle ze dne 12. listopadu 1935 zajímavý článek o zamýšlené reformě německého práva dědického, která by dle toho byla velmi dalekosáhlá. Jsem dalek toho, abych soudil příznivě o zamýšlených změnách, nesených namnoze ideologií národně-socialistickou a vykazujících všechny jednostrannosti a výstřelky rasismu. Tak má býti na př. zákonná posloupnost omezena na užší kruh příbuzenský, než je tomu dosud, a mají býti vyloučeni i příbuzní blízcí, pokud bydlí v cizině aneb nehlásí se k národnosti německé (zde theorie krve nejvíce sama sebe potírá) a tím značně rozšířena kaducita na stát, což znamená silný příklon ke státnímu socialismu.

S druhé strany má býti volnost testování silně omezena vybudováním rozsáhlého systému práv nepominutelných. Nesporně sympatickou jest však jedna myšlenka, na niž proto chci zde upozorniti jako na velmi zdravou, totiž snaha, aby napříště veřejné testamenty byly jedinou platnou formou pořizovací. Snaha tato směřuje:

1. nejen k tomu, aby odborník-právník pomohl testujícímu k platné zevní formě,

2. nýbrž i k tomu, aby se po stránce materielní dostalo testátoru dostatečného připomenutí jeho povinností vůči rodině, aby volnost pořizovací příliš nepřepínal.

Uvážíme-li, jaké potíže při projednávání pozůstalostí skýtají často vadné nebo neprávnicky stylisované testamenty soukromé, kolik sporů bývá jimi způsobeno, často dosti svévolných, opírajících se o menší důkaznou sílu soukromého před veřejným testamentem a již předem vedených se snahou po docílení výhodného smíru, a kolik potíží působí dědici často splnění takové poslední vůle, bylo by podobné řešení i v našem zákonodárství co nejvřeleji vítati, neboť jistě jsou notáři i nesporní soudcové nejlépe povoláni k výlučnému spolupůsobení při sdělávání posledních vůlí, když jsou díky své bohaté praxi při projednávání pozůstalostí s to poznati všechny zhoubné následky nedostatků jejich.

Tím opět se ukazuje, jak v moderních právech cizích proniká stále více zásada přísné formy na místo původní zásady volnosti formy dle školy liberalistické, a to všude tam, kde jde buď o tak důležitá a dalekosáhlá právní jednání, jako jsou pořizování pro případ smrti, jimiž se disponuje celým jměním člověka, anebo kde jde o úpravu majetkových poměrů mezi osobami sobě velmi blízkými.

ZE DNE

JUDr. Jaroslav Voska, odborový přednosta ministerstva spravedlnosti, zesnul po delší nemoci dne 6. dubna t. r. Zesnulý byl po odchodu p. odb. přednosty Hartmanna přednostou legislativní sekce ministerstva spravedlnosti, a vynikal nejen svými hlubokými znalostmi práva a suverenním ovládáním celého složitého systému justiční administrativy, nýbrž i svou milou povahou a konciliantností, pro kterézto vlastnosti se těšil zaslouženě všeobecné oblibě. Stavu notářskému a oprávněným potřebám našim, přednášeným při různých anketách i při jiných příležitostech, byl vždy nakloněn, a naše stesky přijímal s plným pochopením. Budiž mu čestná paměť!

Přeložení. Ministr spravedlnosti přeložil pp. notáře: Bedřicha Bubílka z Valašských Klobouk do Klimkovic, dr. Felixe Pokludu z Třeště do Telče a Aloise Plchota z Klobouk do Strážnice.

Jmenování. Ministr spravedlnosti jmenoval pp. kandidáty notářství: dr. Rudolfa Bitterlicha notářem v Hoře Sv. Kateřiny, dr. Eduarda Novotného notářem ve Valašských Kloboukách, dr. Miroslava Štědrého notářem v Třešti, dr. Josefa Zavadila notářem v Kloboukách a dr. Františka Skřivánka notářem v Opavě.